

“Η Θεία Κοινωνία είναι ένα θαύμα και το θαύμα ξεπερνάει τη λογική”

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Ιλίου, Αχαρνών και Πετρουπόλεως

Από την Κυριακή 17 Μαΐου 2020 και για όσο διάστημα κριθεί απαραίτητο, στην Ιερά Μητρόπολη Ιλίου, Αχαρνών και Πετρουπόλεως θα εκφωνείται κοινό κήρυγμα κατά τη διάρκεια της κυριακάτικης Θείας Λειτουργίας, σε όλους τους Ιερούς Ναούς της Μητροπόλεως, σύμφωνα με την ανακοίνωση που δημοσιεύτηκε.

Το κήρυγμα για την αυριανή ημέρα, Κυριακή της Σαμαρείτιδος, το υπογράφει ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ιλίου κ. Αθηναγόρας και μεταξύ άλλων αναφέρει το εξής “Η Θεία Κοινωνία είναι ένα θαύμα και το θαύμα ξεπερνά τη λογική, διότι κατά τον Άγιο Νεκτάριο επίσκοπο Πενταπόλεως τον θαυματουργό: «όλα τα θαύματα γίνονται από υπέρβαση μερικών νόμων της φύσεως. Το μυστήριο, όμως, της Θείας Ευχαριστίας υπερβαίνει όλους τους όρους ή τις μορφές με τις οποίες γίνονται φανεροί οι νόμοι της φύσης. Είναι το μεγαλύτερο όλων των θαυμάτων και το υψηλότερο, διότι ξεπερνά κάθε κατανόηση”.

Δείτε το κήρυγμα της Κυριακής της Σαμαρείτιδος:

«Κύριε, οὔτε ἄντλημα ἔχεις, καὶ τὸ φρέαρ ἐστὶ βαθύ·
πόθεν οὖν ἔχεις τὸ ὕδωρ τὸ ζῶν;»

Ἡ σωματικὴ δίψα, ἔφερε τὴν Σαμαρείτιδα τοῦ ἀποσπάσματος τοῦ σημερινοῦ Ἱεροῦ

Εὐαγγελίου, στὸ φρέαρ τοῦ Ἰακώβ, τὸ καταμεσήμερο. Ἐκεῖ ὁ Ἰουδαῖος στὴν καταγωγή Ἰησοῦς ὑπόσχεται, ὅτι θὰ τῆς προσφέρει «ζῶν ὕδωρ». Ἡ γυναίκα προβληματίζεται, καθὼς ἐσφαλμένα θεωρεῖ, ὅτι ὁ Κύριος, ἀναφέρεται στὸ ὑλικό νερό, τό – κατὰ τὸν Ἱερό Χρυσόστομο – «ἀέναον καὶ διαπαντός ἀναβλῦζον... τῶν κρουνῶν οὐ διακοπτομένων».

Ἡ λογικὴ της ἔρχεται ἀντιμέτωπη μὲ μία πρακτικὴ δυσκολία.

Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ ξεπεραστοῦν δύο ἐμπόδια: τὸ βάθος τοῦ πηγαδιοῦ καὶ ἡ ἀνάγκη ὑπάρξεως εἰδικοῦ σκεύους γιὰ τὴν ἀντλησὴ τοῦ ὕδατος;

Τὸ λογικό, αὐτό, ἀδιέξοδο γίνεται ἡ ἀφορμή, ὥστε ὁ Μεσσίας νὰ ἀνεβάσει τὸ νοῦ της ὑψηλότερα καὶ νὰ ἐξηγήσῃ ἀφενός μὲν, ὅτι ἀναφέρεται στὸ Ἅγιο Πνεῦμα – τὸ ὑπερβατικό, δηλαδή, ὕδωρ – καὶ ἀφετέρου, ὅτι ἡ ἀντλησὴ τοῦ ζῶντος αὐτοῦ ὕδατος κατορθώνεται λατρευτικῶς «ἐν Πνεύματι καὶ Ἀληθείᾳ». Ἡ «δίψα» τῆς Σαμαρείτιδος καὶ ἡ ἐξοδός της, ἀπὸ τὴν πόλη γιὰ νερὸ στὸν καύσωνα τῆς μεσημβρίας, ἔχει τὸ ἀντίστοιχό της στὴν ἐκ μέρους τῆς ἀνθρωπότητος ἱστορικὴ ἀναζήτησὴ τῆς ἀληθινῆς χαρᾶς καὶ τῆς εὐδαιμονίας, τῇ στιγμῇ, ποὺ ταυτόχρονα καὶ διαχρονικά βιώνει τὸ γέλιο καὶ τὸ κλάμα, τὸν κόπο καὶ τὸν πόνο, τὴ θλίψη καὶ τὴ δοκιμασία, τὴν καταστροφὴ καὶ τὴν ἐρήμωση.

Κατὰ τὸ ἀγωνιώδες ψάξιμο, οἱ ἀντιφάσεις αὐτὲς τῆς ζωῆς ὁδήγησαν σὲ ὀρθολογιστικὰ ἀδιέξοδα, διότι καὶ ἡ ἔνδεια σκεύους καταλλήλου ὑπῆρχε καὶ ἡ ἐπιφάνεια τοῦ ὕδατος ἦταν σὲ ἀπρόσιτα καὶ δυσθεώρητα βάθη.

Αὐτὴ ἡ ἔλλειψη γίνεται φανερὴ στὸ τραγούδι τοῦ Χρήστου Δάντη: «Δὲν ὑπάρχει θεός». Ἐκεῖ ὁ ἄνθρωπος μπροστὰ στὴν ἀνημπόρια καὶ τὴν ὀδύνη αἰσθάνεται, ὅπως λέγει τὸ τραγούδι «σκληρὸς κι ἀπόκληρος νὰ τρέμει ὁλόκληρος». Καὶ ἔχει αὐτὴ τὴν αἴσθησιν, ἀκριβῶς, διότι προσπαθεῖ μάταια νὰ προσεγγίσει πνευματικὰ νοήματα, μὲ τὸ δικὸ του πεπερασμένο ὁστράκινο φθαρτὸ σκεῦος.

Ὁ φιλόσοφος Διογένης πάλευε νὰ ἀπαλλαγεῖ ἀπὸ τὴν προσκόλλησιν σὲ ὁποιαδήποτε φθαρτὴ καὶ ὑλικὴ πραγματικότητα. Κάποτε μπροστὰ σὲ μιὰ πηγὴ ἀντίκρουσε ἕνα παιδί νὰ σκύβει καὶ νὰ ἀντλεῖ δροσερὸ νερό μὲ τὰ παιδικὰ του χέρια. Ἀπὸ τότε πέταξε τὸ κύπελλό του λέγοντας: «Νὰ ποὺ ἕνα μικρὸ παιδί μὲ ξεπέρασε!». Ξεδίψασε, χωρὶς τὴν ἀνάγκη εἰδικοῦ ἀντλήματος!

Δὲν ἀρνούμαστε τό, ὅτι ἡ ὑλικότητα εἶναι ἀναγκαία γιὰ τὴν ἐπιβίωσιν, ἀλλὰ δὲν μπορεῖ μόνη της νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν ἐσωτερικὴ δίψα τῆς ἀνθρώπινης ὑπαρξεως γιὰ λύτρωση, γιὰ ὑπέρβαση, γιὰ «ὕδωρ ἀλλόμενον εἰς ζωὴν αἰώνιον», γιὰ κοινωνία μὲ τὸν Θεό.

Ὁ Θεὸς προσφέρεται μὲ τὸ δικό Του ἀπειροτέλειο τρόπο στὸν ἄνθρωπο.

Ὁ ἄνθρωπος χρειάζεται νὰ εἶναι ἀπελεύθερος ἀπὸ τὰ πράγματα, ποὺ τὸν ἀγκιστρώνουν ψυχικά καὶ τὸν ἐμποδίζουν νὰ «ἀντλήσει» ἀπὸ τὴ Θεία Πραγματικότητα.

Ἄς ἀναφέρουμε μερικές τέτοιες ἀγκυλώσεις:

Ἡ ἐθιμοτυπικὴ ἐπανάληψη τῶν τελετουργιῶν: «πηγαίνω στὴν Ἐκκλησία γιατί ἔχω συνηθίσει νὰ πηγαινῶ – μοῦ ἔχει γίνει συνήθεια!».

Τὰ ψυχαναγκαστικά «πρέπει»: «πρέπει νὰ κοινωνῶ μιὰ φορά τὸ μήνα ἢ κάθε Κυριακὴ ἢ Χριστούγεννα καὶ Πάσχα ἢ ὅπως τὸ ἔχω προγραμματίσει!».

Ἡ συναισθηματικὴ ἐκφόρτιση: «φορτισμένος συναισθηματικά, ἔνοιωσα ὁμορφα τὴν ὥρα τῆς Θείας Λειτουργίας καὶ ὠθήθηκα νὰ κοινωνήσω!».

Ὅλοι αὐτοὶ οἱ μεμονωμένοι τρόποι πλησιάζματος τοῦ Θεοῦ, δὲν εἶναι ἱκανοὶ νὰ μᾶς κοινωνήσουν με τὸν Θεό, διότι σὲ τελευταία ἀνάλυση ἐκφράζουν μόνο μιὰ ἐνστικτώδη ἀνάγκη γιὰ ικανοποίηση τῶν φθαρτῶν δερματίνων χιτῶνων μας.

Γι' αὐτό ἐνῶ μετέχουμε στὰ μυστήρια δὲν ζοῦμε Ἁγιοπνευματικά καὶ ἡ χριστιανικότητά μας ἔχει περιοριστεῖ σὲ ἓναν πλανεμένο ἀτομικὸ τρόπο προσευχῆς καὶ λατρείας, μακριὰ ἀπὸ τὴν ἐκκλησιαστικὴ σύναξη καὶ στὸ μανικὸ κυνήγημα τοῦ θησαυροῦ τῶν «φυλακτῶν», τοῦ ὑλικοῦ φωτός, τῶν «φετίχ», τοῦ ἐθιμικοῦ ἐκκλησιασμοῦ.

Στὴν προσπάθεια νὰ ἀντλήσουμε τὸ οὐράνιο πνευματικὸ ὕδωρ μὲ δοχεῖα ἀνάρμοστα καὶ μὴ κατάλληλα ἀνήκει καὶ ὁ ἀγώνας, ποὺ γίνεται τὸν τελευταῖο καιρό, νὰ ἐρμηνευθεῖ ἡ Ἀναμαρτησία καὶ ἡ Παναγιότητα τοῦ Τιμίου Σώματος καὶ τοῦ Ἀχράντου Αἵματος τοῦ Χριστοῦ μέσα ἀπὸ λογικές, πεπερασμένες ἐπιστημονικὲς ἀποδείξεις στὰ τηλεοπτικὰ παράθυρα καὶ τὰ ραδιόφωνα.

Ἡ Θεία Κοινωνία εἶναι ἓνα θαῦμα καὶ τὸ θαῦμα ξεπερνᾷ τὴ λογικὴ, διότι κατὰ τὸν Ἅγιο Νεκτᾶριο ἐπίσκοπο Πενταπόλεως τὸν θαυματουργό: «ὅλα τὰ θαύματα γίνονται ἀπὸ ὑπέρβαση μερικῶν νόμων τῆς φύσεως. Τὸ μυστήριον, ὅμως, τῆς Θείας Εὐχαριστίας ὑπερβαίνει ὅλους τοὺς ὅρους ἢ τὶς μορφές μὲ τὶς ὁποῖες γίνονται φανεροὶ οἱ νόμοι τῆς φύσης. Εἶναι τὸ μεγαλύτερον ὅλων τῶν θαυμάτων καὶ τὸ ὑψηλότερον, διότι ξεπερνᾷ κάθε κατανόηση».

Τὸ σκεῦος, λοιπὸν τὸ δικό μας τὸ ἀνθρώπινον εἶναι πεπερασμένο γιὰ νὰ δεχθεῖ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιο καὶ νὰ κατανοήσῃ τὴν Αλήθεια. Αὐτὸ εἶναι κατόρθωμα τῆς Θείας Χάριτος μέσα στὸν ἄνθρωπο. Αὐτὴ τὴν πραγματικότητα συνειδητοποίησε καὶ ἡ Ἁγία Φωτεινὴ ἡ Σαμαρείτιδα σήμερον καὶ «ἀφῆκεν οὖν τὴν ὑδρίαν αὐτῆς» καὶ ἔφθασε στὴν πόλιν τῆς γιὰ νὰ κηρύξῃ τὸν Χριστό.

Ἀδελφοί μου,

Ἡ «καραντίνα» καὶ ἡ πανδημία τοῦ COVID-19, μᾶς δίδαξε, ὅτι πολλὰς φορές τὰ πράγματα καὶ ἡ σχέση μας μὲ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ Θεό, δὲν εἶναι πάντα αὐτονόητα. Κάποτε τὰ ἔχουμε, κάποτε τὰ στερούμαστε.

Ἡ ἐμμονὴ σὲ ἐξωεκκλησιαστικὰς πρακτικὰς καὶ συνήθειας μᾶλλον ἐπιφέρουν τὴν ἀγωνίαν, τὸ φόβον καὶ τὸν πανικόν. Ἀπομακρύνουν τὴν ἐμπιστοσύνην, τὴν γαλήνην, τὴν ἡρεμίαν.

Ὁ Χριστιανὸς καλεῖται νὰ εἶναι καρτερικός, νὰ ἐμπιστευτεῖ τὸν ἑαυτό του στὴν μητέρα Ἐκκλησίαν, νὰ ὑπακούσῃ μὲ χαρὰ σὲ τὰς ἐπιταγὰς τῆς, διότι ἡ Ἐκκλησία εἶναι τὸ ἄντλημα τοῦ ἀληθινοῦ ὕδατος.

Ἐκεῖ θὰ βροῦμε παρηγορίαν, χαρὰν, εὐδαιμονίαν.

Ἀρκεῖ μαζί μὲ τὴν Ἁγίαν Σαμαρείτιδα νὰ ἀφήσουμε κι ἐμεῖς τὴ δική μας ὑδρίαν, ὥστε νὰ διεισδύσουμε βαθύτερα, πνευματικώτερα, λυτρωτικὰ στὴν Κοινωνίαν μὲ τὸν Ἐσταυρωμένο καὶ Ἀναστημένο Χριστό μας, ὁ ὅποιος διατίθεται ταπεινὰ καὶ μακρόθυμα μπροστὰ στὸ φρέαρ τῆς Ἁγίας Τραπέζης «προσφέρων καὶ προσφερόμενος».

Εὐχόμενος ἡ γῆϊνή, φθαρτὴ ζωὴ σας νὰ γεμίσει μὲ τὸ ἀληθινὸ νερό, ποὺ θὰ σᾶς ὁδηγήσῃ στὴν αἰώνιον ζωή,

Μὲ ἀναστάσιμες πατρικὰς εὐχὰς

Ὁ Μητροπολίτης
Ὁ Ἰλίου, Ἀχαρνῶν & Πετρουπόλεως
Ἀθηναγόρας